

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TƯ

LÂM CHẤN NAM ỦY THÁC DI NGÔN

Lệnh Hồ Xung lập tức dừng bước lạng người né tránh sang một bên, bỗng nghe trong miếu có thanh âm khàn khàn của một lão già cất lên:

- Người cứ cho ta biết chỗ cất "Tịch tà kiếm phổ" kia là ta lập tức giết sạch phái Thanh Thành để báo thù cho vợ chồng người.

Lúc Lệnh Hồ Xung nằm trên giường trong viện Quân Ngọc nghe người này nói câu đó liền biết ngay lão là Tái Bắc minh đà Mộc Cao Phong thì trong lòng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Vụ này không ổn rồi, Mộc Cao Phong đi trước một bước, bây giờ vợ chồng họ Lâm lọt vào tay lão thật là rầy rà to.

Bỗng nghe tiếng một người đàn ông đáp:

- Tại hạ không biết "Tịch tà kiếm phổ" là gì. Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm chỉ khẩu truyền từ đời nọ đến đời kia chứ không có kiếm phổ.

Người nói câu này dĩ nhiên là Lâm Chấn Nam, tổng tiêu đầu trong Phước Oai tiêu cục.

Lâm Chấn Nam ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu tiền bối nguyện ý báo thù cho thì tại hạ cảm kích muôn vàn. Có điều Dư Thượng Hải phái Thanh Thành làm nhiều điều bất nghĩa sau này tất hẳn cũng phải chịu quả báo. Dù hẳn không bị tiền bối chu lục thì cũng có ngày phải chết dưới đao kiếm của một vị anh hùng hảo hán nào khác.

Mộc Cao Phong dần giọng:

- Người nói thế tức là không chịu bảo ta rồi. Cái danh hiệu Tái Bắc minh đà của ta chắc người đã biết rõ.

Lâm Chấn Nam nói:

- Oai danh Mộc tiền bối lừng lẫy trên chốn giang hồ còn ai không biết?

Mộc Cao Phong nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Hay lắm!

Lão nói luôn ba tiếng "hay lắm" rồi cười ha hả tiếp:

- Oai danh lừng lẫy giang hồ thì chưa chắc, nhưng họ Mộc này đã ra tay là tàn nhẫn, chưa có chút thiện tâm bao giờ, tưởng người cũng đã nghe qua.

Lâm Chấn Nam đáp:

- Mộc tiền bối dùng cường lực để đối phó với Lâm mỗ, Lâm mỗ cũng đã liệu trước điều đó rồi. Đúng là nhà họ Lâm không có "Tịch tà kiếm phổ", dù có đi chăng nữa thì bất luận là ai hoặc dùng thế lực uy hiếp, hoặc đem danh lợi nhử mồi, tại hạ cũng quyết chẳng nói ra. Lâm mỗ bị phái Thanh Thành bắt được chẳng ngày nào không bị thảm hình, nhưng võ công Lâm mỗ tuy hèn kém mà mấy rở xương vẫn cứng rắn.

Mộc Cao Phong gật đầu nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Phải rồi!

Lệnh Hồ Xung ở bên ngoài nghe lão nói vậy thì tự hỏi:

- Sao lại phải rồi, phải rồi? à té ra là thế.

Gã là người tâm cơ linh biến, vừa xoay chuyển ý nghĩ đã hiểu ngay ba câu phải rồi của Mộc Cao Phong có dụng ý thế nào.

Quả nhiên Mộc Cao Phong nói tiếp:

- Phải rồi! Người tự khoe mình có xương cứng rắn chịu nổi thảm hình. Người có ý cho ta hay nhà họ Lâm quả có "Tịch tà kiếm phổ" và con quỷ mũi trâu thấp lùn phái Thanh Thành bức bách người bất luận bằng cách nào, người vẫn kiên tâm không chịu thổ lộ. Nếu họ Lâm nhà người không có "Tịch tà kiếm phổ" thì người đã chẳng nói thế. Ta chẳng cần bàn tới xương người có cứng rắn hay không cứng rắn chỉ biết rằng người có "Tịch tà kiếm phổ" thật, nhưng bất cứ bằng cách nào cũng không chịu đưa ra.

Mộc Cao Phong trầm ngâm một lúc rồi thở dài nói tiếp:

- Ta thấy người thật là ngu xuẩn. Lâm tổng tiêu đầu ơi! Tại sao người kiên quyết không chịu đưa kiếm phổ ra? Ta xem chừng kiếm phổ đó đối với người chẳng được ích gì. Chắc là kiếm pháp ghi trong kiếm phổ cũng rất tầm thường. Nếu không thế thì

sao người không chống nổi cả mấy tên đệ tử phái Thanh Thành. Vậy cái võ công gia truyền đó chẳng nhắc đến làm chi nữa.

Lâm Chấn Nam nói:

- Đúng thế! Mộc tiên bối dạy phải lắm. Đừng nói là tại hạ không có "Tịch tà kiếm phổ" dù có đi nữa cũng tầm thường thôi. Tấn công không đủ để giết kẻ gian tà, thế thủ không đủ để phòng thân. Cái thứ kiếm pháp mèo què đó chẳng đáng lọt vào mắt Mộc tiên bối.

Mộc Cao Phong cười nói:

- Chẳng qua là vì ta động tính hiếu kỳ muốn biết mà thôi. Ta thấy con quỷ mũi trâu thấp lùn hung sư động chúng cố tính bức bách người lấy kiếm phổ thì ta nghĩ rằng trong đó có điều chi kỳ dị. Không chừng kiếm phổ đó có chép kiếm pháp tinh vi cũng nên, mà người lại tư chất ngu muội không tài nào lĩnh hội được. Như vậy há chẳng làm mai một thanh danh của tổ tiên nhà họ Lâm người ư? Vậy người lấy cho lão gia coi một chút để vạch những chỗ hay về "Tịch tà kiếm phổ" của nhà họ Lâm khiến cho anh hùng thiên hạ đều biết rõ. Như vậy có phải làm cho thanh danh nhà họ Lâm được thêm phần rạng rỡ không?

Lâm Chấn Nam nhăn nhó cười đáp:

- Hảo ý của Mộc tiên bối, tại hạ xin lãnh tâm. Bây giờ Mộc tiên bối cứ việc lục soát trong mình tại hạ xem có cuốn "Tịch tà kiếm phổ" đó không?

Mộc Cao Phong lắc đầu nói:

- Cái đó vô dụng. Người bị phái Thanh Thành bắt đã lâu ngày thì e rằng họ lục soát trong mình người nếu không 10 lần thì cũng tám rồi. Lâm tổng tiêu đầu! Ta biết người ngu xuẩn lắm! Người có hiểu không?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Tại hạ ngu xuẩn thật, chẳng cần tiên bối chỉ bảo cũng đã tự biết mình.

Mộc Cao Phong lắc đầu quây quây đáp:

- Không đúng! Người có biết cóc đâu.

Mộc Cao Phong quay lại hỏi Lâm Chấn Nam phụ nhân:

- Hoặc giả phụ nhân có biết chăng? Tấm lòng yêu con của người từ mẫu thường sâu nặng hơn nghiêm phụ.

Lâm phụ nhân thét lên hỏi lại:

- Mộc tiên bối bảo sao? Cái đó có liên quan gì đến Bình nhi? Bình nhi làm sao? Y... hiện giờ ở đâu?

Mộc Cao Phong đáp:

- Thằng nhỏ Lâm Bình Chi rất thông minh lanh lợi. Lão phu vừa thấy gã đã ưa ngay. Gã nhỏ tuổi mà kiến thức khá rộng, hiểu ngay võ công của lão phu lợi hại phi thường và đã bái lão phu xin làm môn hạ.

Lệnh Hồ Xung đứng bên ngoài nhà nghe rõ liền mắng thầm:

- Lão này thật là đồ vô sỉ. Bức bách người ta không được liền dùng lời đường mật định lừa lấy kiếm phổ của Lâm lão bá.

Người ta thường nói: "Biết con chẳng ai bằng cha". Lâm Chấn Nam biết con mình tính khí cương cường mà ăn nói nghiêm trang. Ông cho là chẳng khi nào chàng chịu khuất phục lão lưng gù nói hươu nói vượn này. Dù bản lãnh lão có cao thâm đến đâu thì con mình cũng chẳng chịu bái lão làm thầy. Ông liền đáp:

- Té ra thằng nhỏ của tại hạ đã bái Mộc tiên bối làm thầy. Thế thì thật phúc đức cho gã. Vợ chồng tại hạ chịu nhiều thảm hình, người đã bị trọng thương, tính mạng chỉ còn trong khoảnh khắc. Mong rằng Mộc tiên bối kêu gã đến đây để vợ chồng tại hạ được thấy mặt gã một lần nữa.

Mộc Cao Phong nói:

- Người muốn cho con đến tống chung là thường tình của con người. Việc đó chẳng khó gì.

Lâm phu nhân lại giục:

- Bình nhi hiện ở đâu? Mộc tiên bối! Tiểu phụ năn nỉ tiên bối mau cho hài nhi ra đây. Ôn đức ấy xin ghi lòng tạc dạ.

Mộc Cao Phong đáp:

- Được rồi! Lão phu sẽ đi kêu gã có điều Mộc Cao Phong này xưa nay không chịu để ai sai bảo. Lão phu đi kêu thằng nhỏ đó là chuyện dễ như trở bàn tay. Song các người phải cho lão phu biết "Tịch tà kiếm phổ" hiện ở đâu?

Lâm Chấn Nam biết lão lừa gạt. Tuy võ công ông bình thường nhưng ông đã là Tổng tiêu đầu một tiêu cục lớn nhất trong 20 năm trời, dĩ nhiên ông hiểu rõ nhân tình thế thái, liền bưng bảo dạ:

- Giả tử Bình nhi có thờ lão làm thầy thật cũng chẳng cần lão đưa gã tới đây. Thà mình chịu chết chứ chẳng khi nào chỉ chỗ để "Tịch tà kiếm phổ" với người ngoài, mình giữ như vậy cũng chỉ vì thằng con. Nếu Bình nhi tới đây thì vợ chồng mình đến lúc lâm chung cũng có điều tội lỗi với gã.

Ông nghĩ vậy rồi thở dài nói:

- Mộc tiên bối không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được. Tính mệnh vợ chồng tại hạ như sợi tơ mảnh chỉ mong thấy mặt con một lần cuối cùng, nhưng xem chừng khó lòng được như nguyện. Nếu trên đời quả có "Tịch tà kiếm phổ" thiết mà lão tiên bối chẳng hỏi tới, tại hạ cũng cầu tiên bối bảo cho gã biết.

Mộc Cao Phong nói:

- Phải rồi! Ta bảo người ngu lắm là vì thế. Đến chết người còn không chịu nói chỗ để kiếm phổ là nghĩa làm sao? Ta muốn biết chẳng qua là vì danh dự cho nhà họ Lâm mà bảo toàn công phu tổ truyền. Nếu người chết rồi thì nhà họ Lâm chỉ còn lại một thằng nhỏ Lâm Bình Chi. Bất hạnh gã chết nốt, trên đời còn lại kiếm phổ mà nhà họ Lâm lại không có con cháu để luyện kiếm phổ há chẳng thành vô dụng ư?

Lâm phu nhân kinh hãi hỏi:

- Thằng con nhỏ của tiểu phụ có bình yên không?

Mộc Cao Phong đáp:

- Hiện giờ dĩ nhiên gã bình yên, chẳng có chuyện gì. Các người nói chỗ để kiếm phổ để ta đi lấy về. Ta bảo đảm sẽ giao cho thành nhỏ đó. Có chỗ nào gã không hiểu ta sẽ chỉ điểm giùm để gã không đến nỗi như Lâm tổng tiêu đầu suốt đời nghiên cứu "Tịch tà kiếm phổ" mà chẳng hiểu gì ráo. Như vậy thì thà rằng phóng chưởng đánh chết thằng con đi còn hơn.

Lão nói xong vung tay phải lên khê phóng tới thần tượng thổ địa cách xa chừng hơn một trượng. Chưởng phong vừa phóng tới, ba tiếng lách cách vang lên, thần tượng bị đổ ngay xuống.

Lâm phu nhân thất kinh hỏi:

- Sao... sao lại bảo vung chưởng đánh chết con trai của tiểu phụ?

Mộc Cao Phong cười ha hả đáp:

- Lâm Bình Chi là đồ đệ ta. Ta để gã sống thì gã được sống. Ta muốn gã chết thì gã phải chết. Lúc nào ta thích phóng chưởng đánh chết gã thì ta cứ vung chưởng lên mà đánh liền.

Lão nói xong chuyển tay lại phóng chưởng đánh tới một thân vị ở phía trước làm cho gãy nát.

Lâm phu nhân muốn hỏi thêm, nhưng Lâm Chấn Nam đã gạt đi:

- Nương tử! Nương tử bất tất hỏi làm chi nữa. Thằng con chúng ta vị tất đã ở trong tay lão. Nếu có, lão đã đem ra đây để uy hiếp chúng ta rồi.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Ta bảo ngươi ngu xuẩn, quả là ngu xuẩn đến cùng cực! Tái Bắc minh đà này muốn giết thằng con ngươi phỏng có khó gì? Dù cho hiện giờ gã không ở trong tay ta mà ta đã quyết tâm kiếm gã để giết đi, chẳng lẽ cũng không làm nổi hay sao? Trong thiên hạ đâu đâu Mộc mỗ chẳng có bạn bè? Đã sẵn tai mắt khắp nơi mà muốn tìm thằng con ngươi, ta chẳng cần phí một chút hơi sức.

Lão lại vung chưởng đánh gãy tan một chiếc ghế.

Lâm phu nhân nhận thấy chưởng lực của lão ghê gớm như vậy thì trong lòng rất là kinh hãi, khẽ hỏi Lâm Chấn Nam:

- Tướng công! Giả tửu lão muốn tìm con mình để giết cho hả giận...

Mộc Cao Phong ngắt lời:

- Đúng thế! Các người cứ nói ra. Dù vợ chồng ngươi mất mạng mà còn để lại được thằng con để tiếp tục hương khói sau này há chẳng hơn ư?

Lâm Chấn Nam cười ha hả nói:

- Phu nhân! Ta mà nói chỗ để "Tịch tà kiếm phổ" cho lão gù này biết thì việc thứ nhất là lão đi lấy kiếm phổ rồi việc thứ hai là lão giết con chúng ta. Trái lại, nếu chúng ta không nói thì lão gù muốn lấy được kiếm phổ tất phải bảo toàn tính mệnh cho Bình nhi. Còn ngày nào Bình nhi chưa nói ra, lão gù chưa dám hại mạng gã ngày ấy. Đây là một yếu quyết mình cần phải hiểu.

Lâm Chấn Nam kêu Mộc Cao Phong bằng "lão gù" là ông đã đâm liều với lão rồi.

Mộc Cao Phong tức giận đến cực điểm.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nếu mình còn chân chờ không tìm cách ly khai Mộc Cao Phong thì vợ chồng Lâm lão bá khó lòng toàn mạng.

Gã liền đồng dục lên tiếng:

- Mộc tiền bối! Tiểu tử là Lệnh Hồ Xung, môn hạ phái Hoa Sơn vâng mệnh gia sư kính thỉnh Mộc tiền bối rời gót ngọc qua chỗ lão gia, người có việc muốn thương lượng với Mộc tiền bối đó.

Mộc Cao Phong vung chưởng lên toan đánh xuống đầu Lâm Chấn Nam thì đột nhiên nghe tiếng Lệnh Hồ Xung ở ngoài cổng miếu nói vọng vào, lão không khỏi giật mình kinh hãi. Bình sinh lão ít khi nhường nhịn ai, nhưng vẫn có lòng úy kỵ Nhạc Bất Quần, chưởng môn phái Hoa Sơn. Nhất là từ lúc ở ngoài viện Quân Ngọc chính lão đã nếm "Tử hà thân công" rất ghê gớm của Nhạc Bất Quần. Lão biết chưởng môn tuy bề ngoài coi là lướt như mây mà thực ra nội công cao thâm khôn lường. Lão đang tìm cách uy hiếp vợ chồng Lâm Chấn Nam là hành động mà danh môn chính phái không thêm làm. Lão chắc thầy trò Nhạc Bất Quần đứng ngoài miếu nghe lỏm đã lâu, bụng bảo dạ:

- Nhạc Bất Quần kêu mình đi thương lượng điều chi? Phải chăng hẳn dùng lời xa xôi khuyên can mình có khi còn mai mỉa làm mình phải khó chịu. Đã là hảo hán khi nào lại chịu thua người? Chi bằng mình chuồn đi là hơn.

Lão nghĩ vậy liền đáp:

- Mộc mỗ còn có việc gấp không thể bồi tiếp được. Người về bẩm lệnh tôn sư khi nào y được rảnh xin mời qua chơi Tái Bắc. Mộc mỗ quét nhà chờ đợi.

Mộc Cao Phong dứt lời từ trong điện nhảy ra ngoài sân. Lão khẽ điểm chân xuống đất nhảy vọt lên nóc nhà, rồi lại nhảy xuống phía sau miếu. Lão sợ Nhạc Bất Quần ngăn đón để chất vấn liền chạy vù đi như luồng khói tỏa.

Lệnh Hồ Xung thấy lão chạy xa rồi thì trong bụng mừng thầm, miệng lẩm bẩm:

- Té ra lão gù khiếp sợ sư phụ mình chạy trốn chết. Nếu lão không bỏ đi cứ động thủ với mình thì nguy hiểm biết mấy?

Gã chống gậy bằng cành cây tiến vào miếu thổ địa. Trong điện tối mò chẳng có đèn lửa chi hết, nhưng gã cũng nhìn thấy bóng một người đàn ông và một đàn bà ngồi ghệt vào một góc miếu, liền khom lưng thi lễ nói:

- Tiểu đệ là Lệnh Hồ Xung, môn hạ phái Hoa Sơn, cùng với Lâm Bình Chi sư đệ có nghĩa đồng môn. Tiểu đệ xin lạy chào Lâm bá phụ và Lâm bá mẫu.

Lâm Chấn Nam cả mừng nói:

- Xin thiếu hiệp miễn lễ, lão phu không dám đương. Hai vợ chồng lão phu hiện bị trọng thương không thể đáp lễ được, xin thiếu hiệp tha tội cho! Có thật thằng con lão phu đã bái Nhạc đại hiệp phái Hoa Sơn xin làm môn hạ không?

Độc giả nên nhớ tiếng tăm Nhạc Bất Quần ở trong võ lâm còn vang dội hơn Dư Thượng Hải nhiều. Lâm Chấn Nam muốn lấy lòng Dư Thượng Hải nên hàng năm phái tiêu sư đưa lễ đến núi Thanh Thành. Còn đối với Nhạc Bất Quần, một vị cường môn nhân trong Ngũ nhạc kiếm phái Lâm Chấn Nam tự thấy mình không xứng đáng kết giao với họ, mà cũng không dám đưa lễ đến cầu thân. Hiện giờ ông thấy Mộc Cao Phong hung dữ là thế mà vừa nghe nói đến phái Hoa Sơn đã phải chạy mất mật. Nếu con ông được may mắn vào làm môn hạ phái này thì nổi mừng kể sao cho xiết!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Lão gù Mộc Cao Phong này muốn cưỡng bách thu lệnh lang làm đồ đệ, nhưng lệnh lang nhất định không chịu. Lão toan gia hại lệnh lang thì vừa lúc gặp gia sư đi qua ra tay giải cứu. Lệnh lang năn nỉ xin quy đầu bản phái. Gia sư thấy y lòng thành lại có tư cách thành tài nên đã ưng cho. Vừa rồi gia sư cùng Dư Thượng Hải đấu kiếm, hẳn bị thua rồi, bắt buộc phải khai chỗ giam cầm bá phụ, bá mẫu. Gia sư sai tiểu điệt đến đây trước để trông nom, chắc là lão nhân gia cùng Lâm Bình Chi sư đệ cũng sắp tới nơi.

Lâm phu nhân nghe nói sắp được gặp con, bà không ngớt niệm Phật.

Lâm Chấn Nam nói:

- Lão phu chỉ mong Bình Chi đến ngay được là may. Chứ chậm thì không kịp nữa...

Lệnh Hồ Xung thấy Lâm Chấn Nam vừa nói vừa thở hắt ra. Hiển nhiên tính mạng nguy trong khoảnh khắc. Kể ra gã có thể đem chân khí của mình trút vào người ông để chống đỡ chờ đợi gia sư tới nơi, nhưng gã bị trọng thương rất nặng, không tài nào vận khí được, liền nói:

- Lâm bá phụ! Bá phụ đừng nói nữa. Gia sư sau khi tính toán xong với Dư Thượng Hải sẽ tới tìm bá phụ ngay. Chắc lão nhân gia có thuốc trị thương cho bá phụ được.

Lâm Chấn Nam nhăn nhó cười rồi nhắm mắt lại.

Một lúc sau ông khẽ nói:

- Lệnh Hồ hiền điệt!... Ta nguy đến nơi mất!... Bình nhi được vào làm môn hạ phái Hoa Sơn là ta mừng quá rồi... Ta nhờ hiền điệt... chỉ bảo thêm cho gã.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bá phụ cứ yên tâm. Đã là chỗ đồng môn học nghệ mọi người coi như anh em ruột. Nay tiểu điệt chịu lời ủy thác của bá phụ dĩ nhiên có bốn phận phải hết mình chiếu cố cho Lâm sư đệ.

Lâm phu nhân nói xem vào:

- Ôn nặng đức dày của Lệnh Hồ thiếu hiệp, vợ chồng ta dù chết dưới suối vàng cũng không lúc nào quên được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin hai vị ngưng thân tĩnh dưỡng, đừng nói nhiều cho mệt.

Lâm Chấn Nam hơi thở cấp bách, lúc dứt lúc nổi. Ông thều thào nói:

- Xin... Lệnh Hồ tiên diệt bảo cho con ta hay... dưới hầm một căn nhà cũ trong ngõ Quỳnh Hoa ở Phúc Châu... có vật gì... thì đó là vật tổ truyền của nhà họ Lâm... cần phải giữ gìn cho cẩn thận nhưng... tăng tổ y là Viễn Đồ Công có để lại lời di huấn. Hết thầy con cháu ta... bất luận là ai cũng không được mở coi mà sinh tai họa ghê gớm...! Y cần phải nhớ kỹ điều đó...

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Được rồi! Tiểu đệ sẽ dặn y những câu này.

Lâm Chấn Nam ngáp ngừng:

- Đa... đa...

Thủy chung ông chưa nói ra được chữ tạ thì đã tắt hơi rồi.

Lâm phu nhân nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp! mong rằng thiếu hiệp bảo với con ta đừng lúc nào quên mối thù của cha mẹ.

Bè nghẹo đầu cố sức đập mạnh vào cột miếu.

Nguyên bà đã bị trọng thương, chỉ đập đầu một cái là chết liền.

Lệnh Hồ Xung thở dài nghĩ bụng:

- Dư Thượng Hải cùng Mộc Cao Phong bức bách Lâm Chấn Nam nói chỗ cất giấu "Tịch tà kiếm phổ" mà y thà chết chứ không chịu nói. Lúc y biết mình chết đến nơi, đành gởi lời dặn Lâm sư đệ. Nhưng y sợ ta lấy mất kiếm phổ của nhà họ Lâm nên mới có câu: "Bất luận là ai cũng không được mở coi để tránh tai họa ghê gớm". Chà chà! Lâm lão bá coi Lệnh Hồ Xung này là hạng người nào mà lại dòm dò kiếm phổ của nhà họ Lâm. Ngay võ công của phái Hoa Sơn bọn ta còn không sao học hết được thì hơi đâu mà đi coi kiếm pháp của phái khác? Hơn nữa nếu kiếm pháp của nhà họ Lâm có chỗ độc đáo hơn người thì sao vợ chồng lão bá lại đi đến kết quả này?

Gã nghĩ vậy rồi ngồi tựa cột nhắm mắt dưỡng thần.

Sau chừng nửa giờ, bỗng nghe ngoài cổng miếu có tiếng Nhạc Bất Quần gọi:

- Xung nhi! Người có ở trong miếu không?

Lệnh Hồ Xung đáp vọng ra:

- Dạ! Đệ tử đây!

Gã bừng mắt ngồi dậy thì trời đã bình minh.

Nhạc Bất Quần thùng thảng đi vào. Lão thấy thi thể vợ chồng họ Lâm, liền cau mày hỏi:

- Chết cả rồi ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng.

Rồi gã đem chuyện Mộc Cao Phong bức bách vợ chồng Lâm Chấn Nam thế nào cùng là gã đã mượn oai danh của sư phụ hăm dọa cho lão phải bỏ đi ra sao thuật lại một lượt. Gã kể cả tình hình vợ chồng họ Lâm lúc lâm chung đã dặn lại những gì cho sư phụ nghe.

Nhạc Bất Quần trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hừ! Dư Thượng Hải đã uống công một sức một phen chẳng được ích gì lại gây nên tội ác không nhỏ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sư phụ! Lão thấp lùn họ Dư tạ tội với sư phụ rồi a?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Dư quán chủ cước trình cực kỳ mau lẹ. Ta đuổi y chừng nửa giờ mà không kịp. Thấy y chạy mỗi lúc một xa hơn ta đành bỏ thôi không đuổi nữa. Khinh công của phái Thanh Thành quả nhiên còn cao thâm hơn phái Hoa Sơn ta một bậc.

Nhạc tiên sinh là người quân tử. Hơn ông bảo là hơn, kém ông chịu là kém. Thật là một nhân vật quang minh lỗi lạc.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Phái Thanh Thành về cái môn chống dít về đường sau mà chạy trốn vẫn nổi tiếng là cao thâm hơn người.

Nhạc Bất Quần sa sầm nét mặt trách mắng:

- Xung nhi! Miệng lưỡi người lúc nào cũng ra chiều khinh bạc, ăn nói chẳng đứng đắn chút nào. Như thế thì làm gương cho sư đệ, sư muội thế nào được?

Lệnh Hồ Xung quay sang phía khác lè lưỡi ra đáp:

- Dạ!

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Người trả lời thì trả lời cho thẳng thắn, sao còn lè lưỡi ra? Phải chăng người không có thành ý?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ!

Gã được Nhạc Bất Quần nuôi dưỡng từ thuở nhỏ đến lớn, nghĩa là thầy trò mà tình chẳng khác cha con.

Nhạc Bất Quần ung dung nho nhã, đối với đệ tử, tiên sinh chẳng lúc nào tỏ vẻ nghiêm khắc.

Lệnh Hồ Xung không có ý sợ tiên sinh liền cười hỏi lại:

- Sư phụ! Sao sư phụ lại biết đệ tử lè lưỡi?

Nhạc Bất Quần hừ một tiếng rồi đáp:

- Làn da dưới tai người chuyển động. Nếu người không lè lưỡi làm sao lại thế được? Người quen tính vô thiên vô pháp. Lần nay người bị lộ tẩy rồi. Ha ha!